

Berényi László Géza

„KAPTOK MAJD JELEKET TÓLEM”

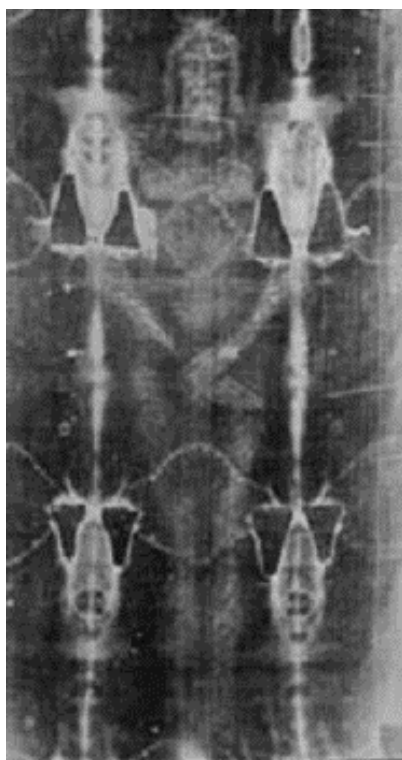
(Jézus anyanyelve magyar volt?)

A Torinói (vagy régiesen Turini) Lepel ismét látható volt a nagyközönség számára 2010 áprilisától egy hónapig a torinói dómban. A Lepel a Vatikán tulajdonában van 1983 óta, amikor is a legutóbbi tulajdonosa Umberto, Savoya hercege – jobb ötlete nem lévén – a Szentszékre hagyta. A Szentszék – bár különböző vizsgálatok tárgyává tette azóta is ki a leplet – mind a mai napig nem ismerte el eredetinek.

Az „eredetiségvizsgálat” furcsa momentuma volt a C14-es izotóp vizsgálat, mellyel a lepel korát igyekeztek kideríteni. A vizsgálati eredmény a Krisztus utáni XIV. századból származónak találta a megvizsgált lepeldarabkát. Ennek hallatán a lepel valódiságát sokan megkérdőjelezték. Később kiderült, hogy az analízis céljára a vizsgálatot végzők rendelkezésére bocsátott darabka nem a lepel, hanem az 1532. évi tüzeset után, az égésnyomok eltüntetését szolgáló folt anyagából származik. (Hazai párhuzam: a Szent Korona készítésének időpontját sokan az utólag elhelyezett (kicszerélt) 3 zománckép korához igyekeznek hozzákötni).

Badiny Jós Ferenc a Jézus Király a Pártus Herceg című könyvében a Turini Lepel vallomásáról az alábbiakat írja: „Itt egy valószínű csodával állunk szemben, mert kiderült az, hogy a lepen levő „kép” nem festés vagy rajz, hanem az a vászon szálacsák felületén a szálakat ért perzselés által keletkezett. Ilyen felületi perzselés – anélkül, hogy a szövetet el ne égesse – csakis úgy képzelhető el, hogy az valami oly sugárzásnak a következménye, mely a röntgen sugárnál is rövidebb hullámhosszú, mondhatni kozmikus sugárjelenség. Jézus földi hagyatékának – az Ő ember-testét betakaró Lepelnek – kozmikus sugárzástól eredő perzselési nyomai azt bizonyítják, hogy az égből lefelé induló, eget és földet összekötő merőleges sugár földi végénél van az Isten Fia a feltámadás pillanatában.” Turin csodája dr. John Jackson fizikus és dr. Eric Jumper USA-beli repülőkapitány munkásságával jött létre. Dr. Jackson a testnek a lepeltől való távolsága és a perzselési fok intenzitása közötti arány felismeréséből indult ki – mondván a következőket: „Ha a távolság és az intenzitás között egyenes, vagy mértani arányú összefüggés van, akkor a kép tulajdonképpen háromdimenziós információt tartalmaz”.

A két kutató ezután komputer technika segítségével valóban háromdimenziós domborművet állított elő, melyben Jézus arca hihetetlen tökéletességgel jelenik meg.

1. kép - A Torinói Lepelről készített fénykép negatívja

2. kép - A fejrész kinagyítva (negatív kép)

A Lepel tehát egy holografikus filmhez hasonlatos, amelynél a harmadik dimenzióra, a „mélységre” vonatkozó információ a perzselődés mértéke (a változó intenzitás) által lesz meghatározott. Míg a néhány évtizede, Gábor Dénes felismerése nyomán készített hologramok esetében koherens (azonos hullámhosszúságú) lézer fénysugarak interferencia képe jelent meg a holografikus filmen, addig a Lepelnél csak egy meghatározott irányú fénysugárról beszélhetünk, melynek intenzitása a távolsággal arányosan csökkenő és a lepel „beégési mélységének” a test felszínétől való távolság bizonyos értékei feleltethetők meg.

„Kaptok majd jeleket tőlem, amikor az idők megkövetelik...”, idézi Badiny Jós Ferenc Jézus Evangéliumát. Nos a Torinói Lepel éppen ilyen jel és az idők azt követelik, hogy mélyebb értelmével is tisztában legyünk!

Jézus galileai környezete a „mágikus világlátás”, a **KöRiSTeN** szemlélet birtokában volt. A Lepel és Jézus életútja is a **MáGia** számos (a maga idejében közismert) jelét tartalmazza. Ezeket a jeleket most már mi is el tudjuk olvasni! Lássuk csak őket egymás után!

Az egészalakos lepel képre tekintve elsőként a jellegzetes kéztartás ötlük a szemünkbe. Olvasuk össze a korábbról már ismert jelképeket!

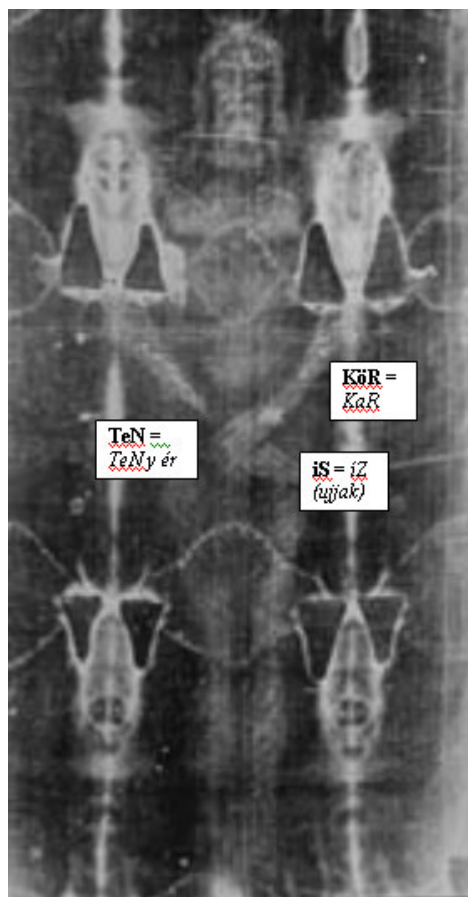
KaR = **KöR**, TeNyér = **TeN**, ujjak = **ÍZek** /**íZület**/ = **iS** gyök. A két fél KaR együtt adja ki az **eGyet**, azaz metszéspontjuk a **KöRiSTeN**-nek, a Teljességnek a „feltalálási helye”! (3. kép) A **KöRiSTeN** **háromság** szimbolikus egysége az **eGyénben** (a Mikrokozmoszban) így testesül meg.

Ebben a metszéspontban a képsíkra merőleges tengelyként az Eget a Földdel összekötő képzetes tengely, a „Világtengely” (Axis Mundi) áll előttünk. Ez tehát a talppont és a tengely felső végpontja – a távozó lélek útirányának megfelelően – a „felső világ”, az „Ég” kellős közepén található.

Ha az **eGyén** a Mikrokozmosz megfelelője, a Makrokozmosz, a világegyetem a **MáGia** eszköztárával ugyancsak megjeleníthető. A **KöR-iS-TeN** háromság egységét az „egytengeyű dualitás” képlet segítségével a „közös tengelyen megjelenített két minőség” idézi meg. A két minőség: a „Nő” (Földanya, Yin = **KöR**) és a „Férfi” (Ég, Yang = **iS**) közös **TeNgelyen** háromságként alkot **eGységet**. A nemi **eGyesülés** tehát nem csak a

vágyak beteljesülésével, hanem szimbolikusan is a „teljességhez” vezet.

A magyar nyelvben az ivarszervek megnevezése kapcsán a **KöRiSTeN** fogalom szinonimájának a **MaG**nak a szóbokrába tartozó elnevezésekkel (**MaKK**, **MéH**) találkozunk (G=K=H). A fallosz mint **TeNgely** jelöli a férfi**MaG** útját és a fo**GaM**zás során a **TeNgely** másik végén a **MéH**ben a **MaG**ból **MaG**zat lesz. Az analógia a növényi **MaG**gal nyilvánvaló: itt a növekedés a függőleges **TeNgely** mentén zajlik, a **MaG**ból **MaG**onc lesz, majd a ciklus végeztével a termés (a **MaG**) a függőleges **TeNgely** mentén a földre hullva előlről kezdi az útját a „**MaG**os **TeNgelyen**” felfelé. (v.ö.: magasság=magosság)

3. kép A mikrokozmosz – a **KöRiSTeN** háromság egysége

A két módon is értelmezett, a Mikrokozmoszhoz és a Makrokozmoszhoz tartozó – a két pólust összekötő – tengely (a „**MaG**os” tengely) láthatóan egybeesik, hirdelve a Mikro- és Makrokozmosz „azonosságát”. Ez a „kvázi” azonosság a fraktalitás jegyében azonos struktúrát (szerkezetet) takar. Ez a struktúra a „**Háromság**, mint **eGység**”

szerkezet, és ebből következik a szemlélet alap-tézise is: „**Minden eGY!**”

Jézus kéztartását – ha élne – ma „**szemérmesnek**” neveznénk. Ez a kifejezés manapság a „lesütött” szemhéjú fiatal hölgyekre értendő, akiknek a majdnem teljesen csukott szemhéja a szkíta, hun, magyar szokás szerint szemre helyezett aranylemezzel, később éremmel temetett halottakéhoz hasonlatos. Az elsődleges nemi jegyek meztelenségének eltakarására irányuló igyekezetet is szemérmességnek szokás nevezni. A **szem+érem** szóösszetétel felbontása után a lesütött szem szemérmes jelzőjét hamar megérthetjük, bár a kéztartás eredete ettől még homályban marad.

Jézusnak – az 1980-as vizsgálatok szerint – mindkét szemére pénzérmét helyeztek. Víz László: A torinói halotti lepel és korának meghatározása című könyvből olvashatjuk az idevágó részleteket. Francis Filas jezsuita professzornak először a jobb szemre helyezett pénzérmét sikerült azonosítania. Eszerint Pontius Pilátus által Kr. u. 29.-ben bevezetett „lepToN”-ról (**TeN**) van szó. Ennek közepén a madárjósok kampósvégű (**KöR**), pástorbotszerű (**TeN**) pálcája – egykori nevén „lituuS” (**iS**) – látható, görög nyelvű „Tiberius császáré” felirattal.

(Láthatóan a pénzdarabnál is érvényesül a fraktalitás, így áll össze a legkisebb léptékben is a **KöRiSTeN** háromság!)

A bal szemre tett pénz nem hagyott pontosan azonosítható nyomot. „A képmás bal szemének nagyításain néhány ívben hajló vonalat lehet látni, amiből a numizmatikusok három összekötött gabonakalászt (**háromság mint Egység = MaG**) ábrázoló fémpénzre következtetnek. Ilyen pénz valóban létezett: Tiberius anyjának, Júliának tiszteletére hozták forgalomba Palesztinában, ugyancsak Kr. u. 29.-ben.” – írja Víz László. Számunkra ennyi éppen elég: a szándék nyilvánvaló, ez a pénzdarab a „női minőséget” (Yin, Hold) hordozza a másik pedig a „férfi minőséget” (Yang, Nap).

Feltehetően a lepten esetében aranypénzről, a másik esetben ezüstpénzről volt szó. Az arany a Napnak (Yang, **iS**) az ezüst a Holdnak (Yin, **KöR**) feleltethető meg. A SzeM pedig megint csak a **MaG**gal azonosítható (búza**MaG** = búza**SzeM**). A két fél SzeM együtt adja ki a **MaGot**, ami tehát

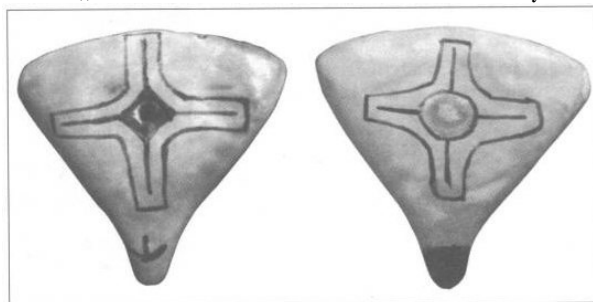
mindkét minőséget hordozza. A két fél SzeM összekötő kapcsolati **TeN**gelyt, vagy az erre merőleges (függőleges irányú) szimmetria **TeN**gelyt ugyanúgy **MaG**os tengelynek nevezhetjük. (**MaG = KöR-iS-TeN**)

A „szemérmes” temetésnél a szemre helyezett érem úgy látszik együtt járt az ivarszervek eltakarását célzó (valójában mindkét esetben az „egytengelyű dualitás”, a **KöRiSTeN** megidézését szolgáló) gesztusokkal. A szemre helyezett érem a magyar temetési szokásokban még sokáig felbukkan, mára azonban feledésbe merült. A „szemérmes” kéztartás rejtett összefüggéseit éppen Jézus halotti leple világította meg számunkra! A rítus a szakrális magyar nyelvet használó kultúrkörben terjedt el, a szemérmesség „burkolt” (áttételes) kifejezése ugyancsak a valóban szemérmes magyar észjárásra ill. szóhasználatra vall. (a „szeméremdomb” a tengelykeresztel, kisebb léptékben ugyan, de a „koronázási domb” és a négy irányú kardvágás megfelelője: a világ „közepét”, a „világtengely” alsó végpontját jelöli ki).

Egy távoli analógiát idézünk Falvay Károly: Nagyboldogasszony c. könyvéből. Dél-Amerikában, az Amazonas esőerdőiben élő törzsek asszonyai az agyagból készített háromszögű szeméremtakarójukat is az egyenlő szárú kereszttel díszítik! (4. kép) Az 1960-as években Móricz János kapcsolatba került 3 olyan törzssel is melyekkel magyar nyelven tudott beszélni! Vajon Arimateai József – aki a leplet biztosította a sírba tételt megelőző szertartáshoz – bírta-e a szakrális magyar nyelvet? Vagy csak a jelképek ill. gesztusok jelentőségével volt tisztában?

Amazonasi indián nők szeméremtakarójának rajzai.

A „kereszt” a változás szimbólumának helye

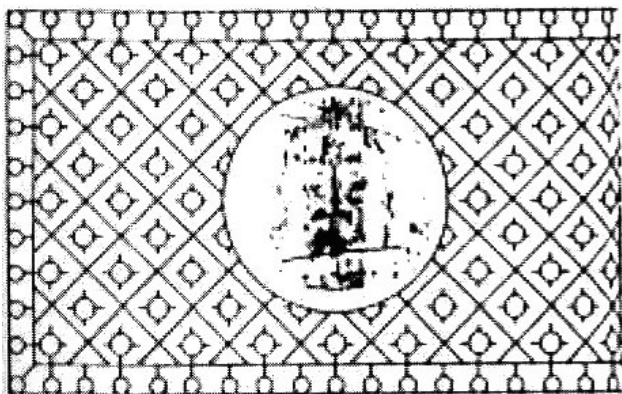

4. kép – Dél-Amerikai indián szeméremtakaró

A **Lepel** – a Szent Koronához hasonlóan – a „**holografikus film**” tulajdonságait hordozza. A magyar nyelv, mint „referencia sugár” által meg-

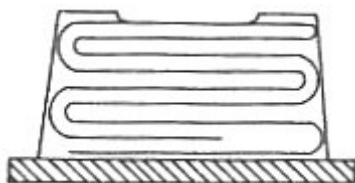
világítva, a korábban említett harmadik dimenzió túlmenően (ami a kép „mélységét” adta) egy újabb dimenzióhoz jutunk, ami már a szellemi „magasságba” visz minket. Az így kapott hologram a „KöRiSTeN” háromság egysége, (amelyben a KÖR a maga 3 látható dimenziójával, az IS és a TeN egy (vagy több?) nem látható dimenzióval jelenik meg).

Napjaink holografikus filmjéről elmondható, hogyha darabokra vágják és minden darabot külön-külön előhívnak, minden egyes darab előhívása során ugyanazt az egész képet kapják vissza. Elmondható-e ez vajon a Torinói Lepellel kapcsolatban is? A Lepel és azonos mintájú takarója vonatkozásában ez a kijelentés valóban érvényes (az ismétlődő „körkereszt” mindegyike a KöRiSTeN teljességét „állítja elő”)! (5. kép)

5. kép – A Lepel és pártiai takarója

Ezen túl további közvetett utalások („jelek”) is találhatóak a Lepel „háza táján”, melyek a KöRiSTeN szemlélet alapján nyernek értelmet (lásd például a szemre helyezett érmek csak erős nagyítással felfedhető részleteit). A nyolcerét hajtott Lepelt (6. kép) a pártusok díszes takaróval takarták be, aminek a közepén (az arc helyén) kerek kivágás volt. Az együttest Kr. u. 544.-től „Mandylion”-nak nevezték el.

6. kép – A nyolcerét hajtott Lepel

A nyolcas számnak is jelentősége van: a „teljesség” jele, (a fektetett 8-as a végtelen jele év-

századok óta.) Az 1 és a 3 után a 8 is az „isteni arányt” megjelenítő Fibonacci számsor tartozéka!

A „Mandylion” pártiai takarójának mintái külön figyelmet érdemelnek. Ezek megegyeztek a Lepel anyagával és szövetmintájával. Az ilyen mintázatú anyag kizárólag csak a pártus királyi család öltözetéül szolgálhatott. (7. kép) A minta átlósan a csúcán álló négyzetekbe helyezett „körkereszteket” mutat, melyeknél az egyenlő szárú kereszteknek, csak a körön túlnyúló része maradt meg. Természetesen itt is a KöRiSTeN szemlélet szimbólumrendszerével, a „felülnézeti világmodell” egy válfajával állunk szemben. A KöRhöz íZesülő szárkezdemények (íZek, egyben TeNgelyek) egyközpontúak, egyTeNgelyűek (egymástól el nem választhatóan eGyek). A végtelenített mustra a Kozmosz azonos („háromság, mint egység”) szerkezetére utal.

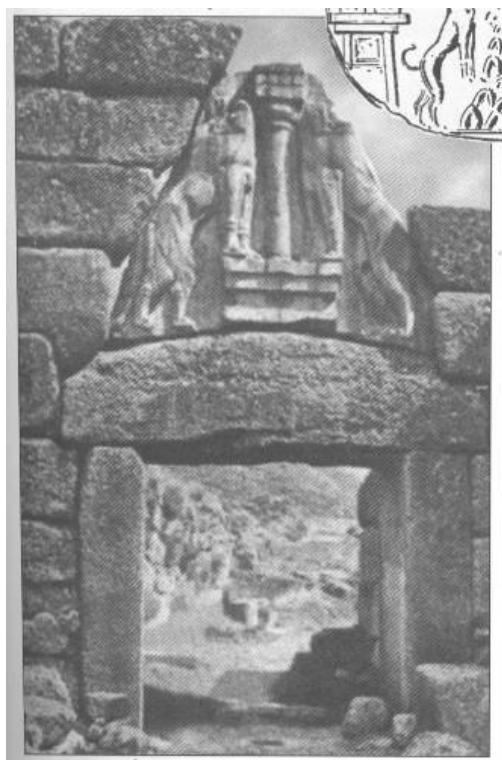

7. kép – Pártus uralkodó

A pártus uralkodónál a ruházat mellett egyéb jelképek is a KöRiSTeN szemléletre utalnak. A fején a madár a „felső világ” jelképe (ÉG, iS), a kezében lévő pálmaág az „alsó világé” (FÖLD, KÖR), a közös TeNgely az uralkodó, aki kapcsolatot teremt e kettő között. (v.ö.: TeNno = japán császár). A felemelt jobb kéz ezt az olvasatot igazolja: a csuklópánton KÖRök vannak, a TeNyér a TeN gyököt tartalmazza, az ujjak vagy a csukló (íZnek, iZületnek = iS) nevezhető.

A Lepel Kr. u. 57-től Edessában – a pártus birodalom területén – talált menedéket, egészen

Kr. u. 944-ig. Kr. u.525. évben Edessát árvíz önti el, nagy pusztítást okozva. A város újjáépítésekor találunk rá a Lepelre a nyugati kapu boltíves felső részében. Az üreg a boltív tengelyében volt, így a kapu szimmetriatengelye egyben a „világtengelyt” is megjelenítette. A szimmetrikus kapuzatok szerepe évezredek óta ugyanaz: a (függőleges irányú) világtengely megjelenítése, amellyel az áthaladó személy – ha csak időlegesen is – de azonosulni tud. A példák – melyeket a rajtuk látható mágikus jelképek is megerősítenek – a mükénei oroszlános kaputól (8. kép) legtöbb mai székely kapuig bőven sorolhatók.

8. kép – A mükénei oroszlános kapu

A világtengely az „egytengelyű dualitásról” ismerszik meg, ami a kapukon jól felismerhető. Két pólus: (KÖR / növény + iS) két oldalnézetével tükörképben ábrázolt élőlény és a (kettőt összekötő) közös szimmetria TeNgely alkotja a háromságot. (KÖR-iS-TeN). Mindezek az „oldalnézeti világmodellek” családjába sorolható jelképegységek, melyeknél a TeNgely oldalról nézve, valódi nagyságban látszik. (A „felülnézeti világmodell” esetében a tengely egy (közép)ponttá zsugorodik.)

Sokat mondó a Mandylion közepében lévő kerek nyílás. Választ ad arra a kérdésre is, hogy hogyan illeszthető Jézus ebbe a világképbe. A

KÖR közepe egybeesik a Jézus arcmás közepével. A fej a szellemi szféra színtere, az iS gyökre utal. Jézus neve ugyanúgy az iS, iZ gyököt tartalmazza. (H)é-iZ-u jelentése az „iZ háza” lehetne.

A középpontban sűrűsödik minden. Ha valami/valaki „egyközpontú” a környezetével, akkor azzal azonosnak vehető. A KeRek világ a forma, JÉZus a tartalom. Jézus egyközpontú (egyTeNgelyű) az anyagi világgal (tehát nem „kívülről” vezérel!). Jézus kijelentése: „Az Atya és én eGyek vagyunk” az „Atya” minőséget e rendszer részévé teszi. Most már csak az a kérdés, hogy az „Atyát” melyik pozícióban vehetjük figyelembe.

A magyar Szent Korona esetében az „Atya” a TeN gyökkel azonosítható (A páNTok TeNgelykeresztjében kapott helyet). Egy családmódban viszont a gyermek, a „Fiú” a két szülő kapcsolatának gyümölcseként a két pólus közötti kapcsolati TeNgelyen jelenik meg! Ebben a felfogásban tehát Jézus a TeN gyökkel azonos! Némi zavar észlelhető tehát a Lélek (TeN) és Szellem (iS) kategóriák meghatározásánál. Mindkettő „hullámtermészetű”, így kétségtelenül nehezen különböztethetők meg egymástól.

A jelképek tanúsága szerint Jézus a KöRiSTeN szemléletben lel igazán otthonra, attól el nem választható. A „betlehemes” játékok máig élő hagyománya értő fülek (vagy inkább szemek) számára kinyilatkoztatással ért fel! A HáRom KiRálynál máris gyanút foghatunk! (H=K) Az analógia a MaG (GöMb) síkbeli megfelelőjére (három egymásra merőleges irányból vett nézetrajzára) a három KöRre vonatkozik. A jól informáltak a „három királyok” helyett három Mágus mondanak. Láthatóan az analógia így is működik! (9. kép)

A MaG = KöR-iS-TeN azonosság is kiolvasható ebből a ravennai mozaikképből. Mindegyik Mágus mögött egy pálmafa látszik (növény = KöR) melynek törzse TeNgelyként is felfogható (TeN). A TeNgely másik végpontja a máguS testére (iS) mutat. Az „egytengelyű dualitás” ismert képlete (vagyis a KöRiSTeN háromsága) áll előttünk.

A képen is láthatóan a „betlehemi csillag” mindig nyolcágú! Utalás a háromszori felezéssel nyolcfelé vágott GöMbre, a MaGra. 1, 3 és 8! A Fibonacci számsor számai megint előkerültek! A

betlehemi csillag tehát a kivételesen feltűnő, aktuális „világtengely” felső végpontját jelöli ki. (A gyakorlatban egy **HáR**mas bolygóegyüttállás eredményeként létrejött fényes „csillag”). A **TeNgely** alsó végpontján található az „égi küldött”. Valljuk

be ez eddig elég kevés információ az azonosításhoz! Mégis a három királyok (és a rítus nézőközönsége a későbbi korokban) milyen megkülönböztető jegyek alapján ismerte fel a „(KöR)iSTeNfiát”?

9. kép – A három királyok a ravennai templomban

A jól ismert (néhány finnyás hívő által sokat kárhoztatott) barlangi jelenet ad választ erre a kérdésre. Miért pont egy barlangban mutatkozik meg az Istenfiú, mondjuk egy palota helyett? Egyfelől a barlang szimbólum: a **heGy** belseje, azaz máris az **eGy** részesei lettünk! Másfelől a barlangban a háziállatok jelenléte nem szokatlan és esetünkben a szimbólumrendszer részeként fontos szerepet kaptak!

Idézzük fel gyerekkorunk egy kaptafára készített „betlehemi jeleneteit”! A kép közepén a szénával vagy szalmával (növény = **KöR**) kitöltött

jászol, benne a kiseddel (**JéZus** = **iZ**), akit két oldalról a háziállatok a leheletükkel melengetnek. A szimmetrikus elrendezésű háziállatok a szimmetria **TeNgelyt** és vele együtt („lélekkel bíró élőlényként”) az **iS** gyököt is előállítják. (**lélek** = **lehelet**, v.ö.: **Lél** = **Lehel**) Így aztán az előadás címe nyomban kiolvasható: **KöRiSTeN!** A korondi tányérok egyik válfaja éppen ilyen „oldalnézeti világmodellt” mutat. (**10. kép**)

Dél-Olaszországban is készítenek hasonló cseréptányérokot, jellegzetes szimmetrikus alakzattal. (**11. kép**)

10. kép – Korondi tányér (oldalnézeti világmodell)

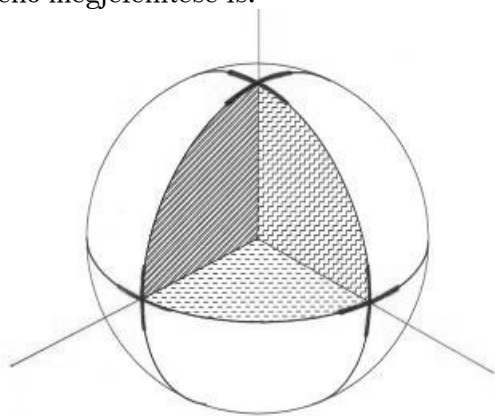

11. kép – Nápolyi tányér (oldalnézeti világmodell)

Keresztelő Szent János Jézus előhírnökeként a Jordán folyó vízében az egyenlőszárú kereszt jelével keresztelt. Vajon milyen ideológia jegyében végezte ezt a tevékenységet? A folyó neve árulkodó **JoR (KöR) – DáN (TeN) /K=G=Gy=J /**. Már csak az **iS (iZ)** gyök hiányzik. A **víZ** szóban az is jelen van! Jézus Urunk is a **JoR-DáN viZ**ében keresztelkedett meg! (**KuR-TeN-iZ** (a kusita birodalom egykori neve) = **KöR-iS-TeN**). Ezt a napot ünnepeljük minden év január 10-én.

Jézust virágvasárnapi jeruzsálemi bevonulása során a jöttére felkészített (és **KöRiSteN** jelképekből felkészült) tömeg virágszőnyeggel (növény = **KöR**) fogadta. Jézus Szamárháton (fo: **iSz**) közelített a város felé és pálmaág (**KöR**) volt a kezében. A szamár hátán egyenlő szárú kereszt formájú elszíneződés látható (**TeN**). Jézus a **TeNgelykereszt** középpontjában ült. Mindenki számára nyilvánvaló volt, hogy az „égi küldött” a **TeNgelyen** mutatkozik meg. (A **TeNgely** a „középhez” hasonlóan a **teljességet** tartalmazza)

Az **eGy** szimbólumaként a korábbiakban a **MaGot**, (a háromszori felezéssel nyolcfelé vágott sejt**MaGot**, vagyis a „három főkörrel ellátott világ**GöMböt**”) ismertük meg. (**12. kép**) A **MaG** felidézésére – síkbeli ábrázolás esetén alkalmas lehet a főkörök egy oldalról látható 3 összemetsződésének **3 egyenlő szárú kereszt** formájában történő megjelenítése is.

12. kép – Három egyenlő szárú kereszt látszik a világgömb látható felén

A „fekete mágia” a jelképrendszer felhasználása „ellenkező” értelemben, mintegy az „Élő Valóság” tagadása céljából.

Ezt láthatjuk viszont a Golgota hegyén. Golgota (magyarul „koponya”) hegye egy félgömbre

emlékeztető fátlan, kopár domb volt. Jézus keresztre feszítésekor a három kereszt is megjelenik, bár T alakra torzított formában. A golgota a három kereszttel önmagában az un. „felülnézeti világmodellek” megfelelője. (**13. kép**)

13. kép – Tatai Golgota

Az oldalnézeti világmodelleknél megismert elrendezés (**10. és 11. kép**) közepén a „**női minőség**” (növény, **YIN**), a két szélén, tükörképben a „**férfi minőség**” (lélekkel bíró élőlény, **YANG**) itt is visszaköszön, de hogyan?! Az élő növény (pl. babérkoszorú) helyett a halott, szúrós növény a töviskorona jelenik meg (**KöR**)! A lélek is jelen van, de a „gonosz lélek” kétoldalt, két lator képében (**iS**)! Közös tengelyük, a Jézus keresztfáján áthaladó szimmetria **TeNgely** így valóban a függőleges, Eget-Földet összekötő „**Világtengellyel**” azonos. (**14. kép**)

Az oldalnézeti világmodell (az „emberi léptékű”) a Mikrokozmosz, a felülnézeti világmodell (a „kozmosz léptékű”) a Makrokozmosz megidézését szolgálja. Felfogható ez a két fajta modell úgy is, mint ugyanannak az **EGY**-nek belső és külső nézete. Ha a két modellt egyesítik, egy időben egy helyen alkalmazzák, az éppenséggel arra utal, hogy a kettő nem választható el egymástól, ugyanaz az **eGY**! A fraktál jelleg azt jelenti, hogy ugyanaz a struktúra érvényesül kicsiben és nagyban is. A Turini Lepelnél és a Golgotai szimbólumrendszerénél is „egyesített” modellekkel találkozunk, ami a mágikus szemlélet „magas szintű” jelenlétére utal. A **MáGusok** nyelve pedig – a jelek legalábbis erre utalnak – a **MaGyar** volt!

14. kép – Munkácsy Mihály: Golgota

Jézus szenvedéstörténetében van egy momentum, ami gondolkodóba ejthet bennünket: A római katona dárdadöfése nyomán a kereszten függő Jézus oldalából „vér és víz folyt ki”. Gyanúnk szerint a „képes beszéd” újabb esetével állunk szemben. Korábbi alkalommal az „árpádsáv” színeit a vereSt és feHéRet a vér (iS) és a víz (KöR) szimbólumaként ismertük fel. A veres és fehér vízszintes sávok láthatóan folyékony kategóriákat jelölnek: azért vízszintesek! Egymás felett közös TeNgelyre rendezettek. A víz a látható világ, a vér a nem látható („transzcendens”) szféra jelölője. Az „árpádsáv” tehát KöRiSTeN szimbólum.

A katona dárdája ez esetben a közös TeNgelyt jelöli, a vér és víz pedig az iS és KöR gyököt. A dárda felhasználása a TeN gyök jelölésére később gyakran előfordult. Így például az egy időben nagyon népszerű „Szent GyöRgy legyőzi a Sárkányt” című kompozícióban. GyöRgy névben a KöR hangzóit ismerhetjük fel, a sárkány a felső világot jelölő „(lélekkel bíró) szárnyas élőlény” (iS). A dárda a két pólus közötti kapcsolati TeNgely! A kompozícióból a „sárkány legyőzése” mellett még kiolvasható más eszmei mondanivaló is: a KöR-iS-TeN háromság elemei egymástól el nem választhatóak, EGYek!

Úgy tűnhet, hogy a Turini Lepeltől messzire kanyarodtunk, de a kitérő nem volt felesleges. Idézzük fel Jézus üzenetét: „Kaptok majd jeleket tőlem, amikor az idők megkövetelik...” A Turini Lepel nyilvánvalóan ilyen jel, sőt „holografikus filmként” felismerve a „KöRiSTeN” nevű holisztikus világszemlélet is kiolvasható belőle. Arra is rájöhettünk, hogy ez a szemlélet jelképein keresztül napjainkig is követhető, bár az eredeti elnevezés csak romlott változatban maradt meg a magyarban: úR-iS-TeN (KöR>HúR>úR). A KeReSzTéNység bármelyik változata is – akár az elnevezését tekintve is (pl. KeReSzTyéN) – levezethető ebből az ősi szemléletből, csak éppen az eredeti háromság lett „manipuláció” áldozata.

Ha pedig a fent említett „MáGikus” jeleket egyfajta „nem verbális” kinyilatkoztatásnak vesszük, úgy – Jézus üzenetét megszívlevélve – egy „tisza forrás”-hoz jutunk, amelyben torzításmentesen és idegen hordaléktól mentesen érvényesülhetnek Jézus tanításának alaptézisei az eredeti háromsággal kapcsolatban: A KöR-iS-TeN nem más, mint az „Élő Isten”!

Arató István

A VILÁG NYELVE

Képzeljünk el egy ismeretlen nyelv- és szám-művészt, aki az alábbiak szerint alkotja meg egy nyelv szókincsét. Veszti az alapvető dolgokat, fogalmakat. Ezekre rövid, tömör és érzékletes egyszótagú szavakat alkot. Ezen szavakat alapszavaknak, gyököknek nevezi. Mondjuk 1000 ilyen csinál. Majd ezek közül kiválasztja azokat a dolgokat, fogalmakat, amelyeket a leggyakrabban fűzünk, kötünk más szavakhoz, legtöbbször használunk más szavakkal együtt. Tegyük fel, hogy 20 ilyen talál. Ezeket elnevezi képzőknek. A nyelv további – két szótagú – szavait úgy képzik, hogy az egy szótagú alapszavak mindegyikéhez hozzáfűzi ezen 20 képzőt. Vagyis, minden egyes gyökszóból 20 új szót képez. Ily módon 1000×20 , azaz 20.000 szót kap. Már hallani az önkéntelen kérdést, hogy tudna egy ember ennyi szót megjegyezni? A válasz roppant egyszerű: ezen 20.000 szó megtanulásához mindössze 1000 szót és a 20 képzőt, azaz összesen 1020 szót kell megjegyeznünk! Hiszen nyelvművésziünk úgy alkotta meg a szavakat, hogy tudjuk, egy adott képző milyen értelmet ad a szóhoz, milyen értelem módosulást eredményez. Képzetbeli nyelvművésziünk bizonyára nem találná hosszúnak a három szótagú szavakat, ezért tovább képezné azokat. Ez 400.000 három szótagú – azaz

kétszeresen képzett – szót eredményezne! S, ezek megértéséhez és megjegyzéséhez is csak az 1000 gyök, és a 20 képző jelentésének ismeretére volna szükség! Az így létrehozott nyelv fa-szerkezetű és hatványhalmazt alkot. Szavainak száma hatvány-sor szerint nő.

A magyar nyelv struktúrája is lényegében ilyen, ehhez hasonló. Ugyanis a magyar nyelv ősi, legkorábbi szakára az összetételek voltak a jellemzők. A képzők, a ragok és az igekötők az összetételek gyakran használt első ill. utolsó szavaiból alakultak ki. Tehát, a képzők nem mások, mint gyakrabban használt gyökszavak, szavak maradványai. Olyan szavak maradványai, amelyeket gyakrabban tettek más szavak elé vagy mögé.

Természetesen egy-egy szóra nem használjuk az összes képzőt. Van olyan, amelyre kevesebbet, van amelyikre többet. Egy-egy szóra vagy gyökre átlag 9-10 féle képzőt alkalmazunk a ma használatos 140-150 képzőből, persze nem ugyanazt a kilencet. Szavaink átlagosan 3-szorosan képzettek, azaz egy-egy magyar szóban átlag 3 képző van. XIX. századi nyelvészeink szerint a magyar nyelv gyökeinek száma mintegy 1800. (A Czuczor-Fogarasi szótár szerint 1775). Ezekből a számokból megbecsülhetjük a magyar szókincset:

A fa-szerkezetű hatványhalmaz elemeinek száma:

$$S = G(1 + k + k^2 + \dots + k^n),$$

itt S – a képzett szavak száma

G – a gyökök száma

k – az átlagosan használt képzők száma

n – az átlagos képzések száma

Esetünkben:

$$G = 1800$$

$$k = 9$$

$$n = 3$$

Ezekkel

$$S = 1800(1 + 9 + 9^2 + 9^3) = 1800(1 + 9 + 81 + 729) = 1.476.000.$$

Ha minden gyök és képző jelentését ismer-nénk, akkor elvileg 1800 gyök és 150 képző, azaz összesen 1950 db. szó ismeretében bárki 1,5

millió szót bírhatna. A hivatalos nyelvtudomány becslése szerint a magyar szókincs 1-1,5 millió közé tehető.

Természetesen valamikor minden gyök egy szó volt, azaz minden gyöknek ismertük a jelentését. Ugyanis egy képzett szó jelentésének megértéséhez a gyök és a képző jelentését egyaránt ismerni kellett. Ez az oka annak, hogy a Magyar Nyelv Történeti-Etimológiai Szótárában rengeteg gyöknél és szónál alkalmazott, alábbi fajta származtatás hamis: „A *tan* szó elvonás a *tanít*, *tanul stb.* képzett alakokból”. Nyilvánvaló, hogy képzéskor, azaz a *tanít*, *tanul* szavak létrejöttekor nemcsak léteznie kellett a *tan* gyökszónak, de még a jelentését is ismerni kellett, hiszen ellenkező esetben az előálló képzett szók jelentését sem ismerték volna! Azaz tudni kellett, hogy mit tesz (mit „ít”), aki tanít. Mellesleg az elvonósi logikailag is hibás: „elvonás a képzett alakokból”, azaz előzőleg képzéssel jöttek létre! Mégpedig a *tan*-ból az *-ít*, *-ul* képzőkkel. Arról nem is beszélve, hogy a magyar jellemzője az összetétel, a hozzáadás – nyelvészeink szóhasználatával: a „toldalékolás” – s nem az elvonás, elhagyás! Mellesleg a TESZ szótár tele van más logikai hibákkal is, továbbá hibás, hamis értelmezésekkel. A finnugor eredeztetés igen sok seből vérzik, pusztán logikai alapon ízekre lehet szedni. S a szemétdombra dobni, ahova való. Valódi tudományok esetén, ha egy elméletben vagy tételben akárcsak egyetlen hibát találnak, az elméletet vagy a tételt elvetik.

Ezt az elvonósi ötletet a Czuczor-Fogarasi-féle szótárból vehették, ahol az „elvonó” szót *elvonatkoztatott, elméleti, gondolati, nem valóságos, nehezen érthető* – azaz *absztrakt* értelemben használták. Tehát a szótárban az „elvonó gyök” kifejezés azt jelenti, hogy *elméleti, elvonatkoztatott gyök*. Azaz olyan gyök, amely elméletileg gyök – ugyanis más szavakban is használt képzőkkel szavakat képezünk belőle – de (jelenleg) valóságosan, önálló szóként nem használatos; vagy nehezen érthetjük meg, vagy nem tudjuk a jelentését. S nem azt, hogy elvétellel, elvonással jött létre!

Ma mintegy 1000 egy szótagú szót használunk és 5000 két szótagút. Azonban a két szótagúak egy része nem ezen ismert 1000 egy szótagúból képződött, hanem olyan gyökökből, amelyeknek ma nem ismerjük a jelentését. Mindesetre ezen egy szótagú gyökszavaink jelentését mindenki ismeri. Ha ezen gyökszavak mindegyikéből csak átlag 2 szót képezünk, azokat mindenki meg-

érti. S az így előálló két szótagúak mindegyikéből ismét kettőt, szintén megérti. Ebből az következik, hogy a legkisebb szókincsű emberek még ma is legalább 1000 egy-, 2000 két-, 4000 három szótagú szót ismernek, azaz több mint 7000 szót, hiszen ezenkívül ismernek sok négy-, öt- és hat szótagú szót is. Egy átlag magyarul beszélő ma is legalább tizenöt-húszezer szót megért. A régi időkben a legkisebb szókincsű ősünk is ennek a többszörösét bírta!

Őseinknek nemcsak a szókincsük volt nagyobb, mint a miénk, de sokkal műveltebbek is voltak. Sokkal jobban ismerték és művelték a természetet és vele összhangban éltek. A mai átlagember jószereivel csak emberalkotta tudást ismer. Szerves műveltség, tapasztalat nem áll mögötte. Azt már régen elfelejtettük.

Rendkívül sokoldalúak voltak. Maguk építették a házukat, a kemencét, a tűzhelyt, a csúrt, a górért, ólakat, kaput, kerítést. Szerszámaikat, eszközeiket maguk készítették. Maguk készítettek rokkát és szövőszéket, amiken fonták a fonalat, szőtték a szöveteket. Festették, varrták, hímezték is ezeket. (Tehát festékeket is tudtak készíteni). A libák pihetollaival töltött finom dunnákat, takarókat csináltak. S még sokáig lehetne sorolni mi mindent. Ez a XIX. század végéig így volt. Ismerték erdők-mezők-hegyek-folyók-tavak-lápok virágait, növényeit, bogarait, madarait, halait, apró és nagy állatait. Tudták a gombákat, a gyógynövényeket, a fűszereket, a kerti virágokat. De ismerték még ezek részeit is. Sokfajta növényt termesztettek, gyümölcsfákat, cserjéket, bokrokat. A növénytermesztés mellett mindig sokféle állatot tartottak. Ismerték terményeik feldolgozási és tartósítási módjait. Mindezen dolgokat el is nevezték!

S, mindenki ismerte ezen elnevezéseket! Hiszen együtt, közösségben csináltak mindent. Együtt építették a házat, jártak a fonóba, a malomba, a rétre, a szántóra, erdőre. Továbbá, nem csak az ezerféle tárgyat, eszközt, szerszámot nevezték el, de mindenféle munkálkodásuknak is nevet adtak, sőt a munkafolyamatok közbenső lépéseinek is. (pl. ványolás, tilolás, héhelés, gerebenezés, stb. stb.)

Mind a régi költeményeket, regényeket, mind a régi szótárakat nézve az ember szinte elszedül, elkábul attól a gazdagságtól, bőségtől, tömörségtől

és kifejező erőtől, amit azokban lát. A legkisebb vadon élő növényektől és állatoktól kezdve a különféle mesterségek dolgain át a természeti képződményekig és a jelenségekig mindennek kifejező, tömör magyar neve volt. Sokuknak nem is egy! A Czuczor-Fogarasi-féle szótár szavainak túlnyomó többségét a természeti, szántóvető ember ismerte, pedig a szótár szavainak száma 110.000 fölött van. Bizonyos, hogy átlag ősünk szavak sok tízezreit tudta és használta.

Az élő szókinccs ily bőségét a magyar nyelv szerkezete tette lehetővé. Nyilvánvaló, hogy elődeink azért voltak képesek óriási mennyiségű elnevezést fejben tartani, mert még ismerték vagy sokkal jobban ismerték a gyökök és képzők jelentését, így a szám- és nyelvművész szerinti nyelv szerkezet még élő, működő volt. Továbbá ennek megfelelően gondolkodás módjuk magasrendűen társító volt. Csak az állatok, növények és ezek részeinek nevei vagy a halászati elnevezéseik többszörösen felülmúlják egy átlag angol szókinccsét.

A fa-szerkezetű magyar nyelvben való keresést legjobban egy könyvtárhoz hasonlítva érthetjük meg. Angol szavak keresése az agyban olyan, mintha egy könyvtárban úgy keresnénk egy könyvet, hogy elindulnánk a könyvtár egyik végén és a polcokon sorra minden könyvet kivennénk és megnéznénk a címét! Az angol inkább fűszerkezetű. Magyar szavak keresése pedig ahhoz hasonló, hogy kiválasztjuk a megfelelő fát a katalógusban és a fa elágazásain a megfelelő ágakra lépve három-négy lépésben elérhető a könyv (és az ismeretet az agyban). Nem véletlenül mondjuk: *Eszem ágában sem volt.*

A szavak tárolása az agyban a mágnesezéshez hasonló. Többször elismételjük a vastárgy számára a mágnessel való húzást, mozgást, s ennek nyomán rögzül benne a mágnesezettség rendje, állapota. Az ismételt használattal (hallással, mondással, olvasással) pedig az agyban a beidegzettség rendje és állapota. Az angolban, ha a további ismétlések elmaradnak, pl. nem mondanak, nem hallanak, nem olvasnak egy szót hosszú időn keresztül, akkor az ennek megfelelő agyi beidegződés gyengül, halványul és nehezen vagy egyáltalán nem lehet előhívni az illető szót. Egy angol gyakran szorul értelmező szótárra, hogy megértse saját nyelvének szavait! A magyar nyelv szerkezete miatt – a képzések és az összetételek révén –

ugyanazon gyököket, szavakat sokkal többször mondjuk, halljuk és látjuk, lévén szerepelnek más szavakban is. Azaz egy-egy szó több beidegződésben szerepel. Így az ismétlés delejezése, beidegző hatása máskor is áthalad rajta, ezért igen sokáig beidegzett marad, azaz előhívhatósága hatványozottan könnyebb, biztosabb. A használat – a mindennapi járatás – ezt az állapotot, s ezzel a felidézhetőséget folyamatosan fenntartja, tartósítja, hosszabbítja.

Tehát a beidegzettség ismétlések révén jön létre. Elődeink ezt már az őskorban, ókorban tudták. Ld. *Az ismétlés a tudás szülőanyja. Gyakorlat teszi a mestert.* Rájöttek, hogy a tudás, az ügyesség és a készségek ismétlések, gyakorlás révén rögzül az agyban. Ezt bizonyítja az *ismétlés* és az *ismeret* azonos gyöke. Ezt igazolja a *rájár a keze vmire* szóhasználat is, hiszen *jár* ismétlődést, ismételt menést, cselekvést, történést jelent, ahogy a *jár* változata a *gyár* és az ebből eredő *gyárt* is ismétlődő cselekvést, ismételt folyamatot fejez ki. Aki gyárt, az ismételten, sorozatban ugyanolyan mozdulatokkal, ugyanolyan darabokat készít. Azaz a gyártó az *jártó*. (ld. szíjjártó = szíjgyártó) Tehát, akinek vmire *rájár a keze*, az lényegében ismétlések révén gyakorlott, *bejártott*.

A testi mozgások hasonló módon rögzülnek az agyban. Az ismétlés, gyakorlás révén beidegződések jönnek létre. Kellő ismétlés, gyakorlás után olyan erős beidegződési kötések jönnek létre, hogy a cselekvés- és mozdulatsorok elindítás után gépiesen, magától, automatikusan, gondolkodás nélkül végbemennek.

A magyar nyelv magasrendűen strukturált, asszociatív nyelv, így az agyban magyarul sokszorta több ismeret tárolható, mint bármely más nyelven. A másfajta ismeret tárolása is a nyelv szavainak tárolásával analóg módon történik. Ezek is korábbi, meglévő ismeretekhez kötődve, társítva vannak beidegződve. A beszéd, írás és olvasás által kiváltott bejártatódás az agy más részeinek hasonló működését eredményezi. A magyarul beszélőnek ugyanarra a srófra jár az esze. Végeredményben az anyanyelv szerkezete meghatározza az agyban tárolható ismeretek mennyiségét és a gondolkodásmódot.

A magyar nyelv lényegében annyi logikai fából áll ahány gyök van. A magyar nyelv mérhetetlen hosszú, természetes fejlődés, folyamatos kifi-

nomulás során alakult, az élővilághoz hasonlóan. Ennek eredményeként rendkívül magas szervezetségi kód. Az információ közlésében, tárolásában, előhívásában és összevetésében egyaránt. Fa-szerkezete révén más nyelvekhez képest nagyságrendekkel jobb szervezetségi.

Alapvető az ismétlések szerepe a lények kialakulásában és fejlődésében is, sőt az egyedi életében is (az állatok kicsinyei is gyakorolnak, tanulnak). Továbbá minden magzat az anyaméhben megismétli, végigjárja a törzsfajlás összes szakaszát. A magzat utódai ugyanúgy és így tovább. Tehát a módszert, az eljárást a természettől hoztuk magunkkal génjeinkben.

Mivel az ember az élővilágból nőtt ki, azaz a Természetisten teremtette, ezért a beszéd is az egyszerű (állati jellegű) hangadásokból jött létre. Ezekből pedig az egytagú szavak. Léven hangutánzó és hangulatfestő szavakban, s a kifejező, érzékletes szavakban is a leggazdagabb, ez is azt igazolja, hogy a természet szülte a magyar nyelv. Az ismeretlen nyelv- és számművész nem más, mint maga a Természet, azaz őseink Istene.

Teljesen nyilvánvaló, hogy a gyökökből képzett szavak akkor kötődnek legjobban egymáshoz, ha nemcsak sejtjük vagy érezzük (ahogy ma), de ismerjük is a gyökök jelentéseit. Már ebből is érzékelhető, hogy milyen óriási fontosságú a gyökök ismerete. A XIX. és XX. század nyelvészei nagy hibát követtek el azzal, hogy meg sem kísérelték megfejteni a gyökök és képzők jelentéseit. S nem tárták fel a szókincs óriási mennyiségű belső összefüggéseit. Helyette más nyelvekkel vetegettek össze, és más nyelvekből igyekeztek származtatni.

A mai nyelv szomorú állapotát főleg az utóbbi száz évben történt romlás és rontás okozta. A legtöbb hiba a gyökerek elvágására, elkorhasztására, a dagályosításra, a töredezésre, a felületességre és az idegen behatásokra vezethető vissza. Igen nagy hiba a szavak jelentéseinek beszűkítése is. Már a kérdés eleve hibás, melyet iskoláinkban gyakorta feltesznek: „Mi a jelentése ezen szónak?” Nagy hiba, hogy az értelmező szótárakból kihagyják az alapvető szavakat, gyökszavakat. (Ezeknek sok jelentésük van.) Még nagyobb hiba, hogy a nagy tájszótárakból (pl. Szinnyei) pedig igen gyakran a szavak jelentését, jelentéseit hagyják ki, vagy nem közölnek minden jelentést. Sok-

szor csak a példamondatokból és -kifejezésekből lehet kihámozni azokat. Viszont minden esetben terjedelmes (és teljesen fölösleges) felsorolást közölnek, hogy kik gyűjtötték és mely falvakban.

A gyökök, szavak avulttá nyilvánítása, gyomlálása, vagdosása és létének tagadása sok ágának korhadására és kiszáradására vezetett. Így kevesebb gyümölcs, levél és ép sarj nőtt belőle. Kutatni és tanítani kellett volna a gyökerek jelentéseit. Ez még ma sem késő. A gyökök, képzők és más elemek jelentéseit meg kell fejteni, és minden szótárban közölni kell.

Ráadásul a magyarban szinte minden összefügg mindennel, ami semmilyen más nyelvre nem igaz. Méghozzá három rendben. Egyrészt, összefügg a fa-szerkezete miatt, azaz az ágak mentén. Másrészt, az ágak horizontálisan összefüggnek, az elemi gyökök és gyökök mássalhangzóin keresztül, harmadrészt a magánhangzóin keresztül. Egy fán belül is, valamint egy adott fa ágai és más fák hasonló ágai között. Ez a láthatatlan kapocs a hangok hasonlóságán alapszik. Magyarán, némely fák hasonlítanak egymáshoz és egy fán belül is több ág hasonlít egymásra. Ez is fokozza a beidegződések erősségét. Egy másik hasonlattal, amikor hallunk egy magyar szót, agyunkban nem egyetlen húr pendül meg, hanem egy egész akkord! Mondatalkotása is rendkívül magasrendű. A szavak sorrendje a mondatokban szinte teljesen tetszőleges. A magyarban sokkal rugalmasabban, tömörebben, árnyaltabban, kifejezőbben, érzékletesebben és pontosabban lehet fogalmazni, mint az angolban. A magyarban rendelkezésre álló eszközök sokasága miatt magyarul fogalmazni, verset írni sokkal könnyebb, mint bármilyen más nyelven. A magyar versekre a szabad szárnyalás, a könnyedség, a rugalmasság, hajlékonyság, a színes, képies kifejezésmód jellemző. Nem véletlen, hogy időmértékes verselés a görögön és latinon kívül csak magyarul lehetséges. Ez már önmagában is azt jelenti, hogy a magyar klasszikus nyelv.

Az információrobbanás már közhelynek számít, mégsem teszünk semmit. Emiatt az élet minden területén végzetes csótlás és zűrzavar alakul ki, sőt ma már a teljes szétesés, az atomizáció jelenségei mutatkoznak. Ezek a káosz, az anarchia előjelei. Ráadásul megoldás helyett inkább a beszűkítést, leépülést választjuk. A sablonos, félreérthető, nem egyértelmű és igen pontatlan, pon-

gyola, primitív angolt erőltetjük. (Mosolyogtató, amikor filmekben vmely bennszülött nyelvének primitívságát próbálják illetően érzékeltetni: *Te menni hajó, én maradni sziget*. Kis túzással ez inkább az angol sajátja.) Ráadásul ezzel az angolnak megfelelő leegyszerűsítő, asszociációs-szegény, atomizáló gondolkodásmódot terjesztjük. (Az angol nemcsak szavaiban, de kifejezéseiben is atomizált. Semmihez sem lehet kötni, nem lehet társítani azokat. Így mondják és kész.) Az angolban *brain storming* kell, hogy beinduljon a képzetársítás. Ezzel egyre inkább elvesztjük átlátó és lényeglátó képességünket, egyre inkább elveszünk a részletekben. Dolgaink elszakadnak egymástól. Ezek önmagukban vagy egy szűk körben még megállnak, de a természettel, az étellel, az emberiséggel, az egészszel ellentmondásban vagy diszharmóniában vannak.

A gondolkodás és a mai mentalitás megváltoztatása, az elveszett ráció megtalálása érdekében a magyar nyelv elemeinek jelentését kell megfejtenünk. Továbbá, minden szótárban első helyen megadnunk és főleg iskolában oktatnunk. Ha idegenszavakkal tűzdelt mondatokat lefordítunk magyarra, szinte mindig lelepleződik annak hamissága vagy semmitmondó volta.

A régi görögök szerint a logika maga a nyelv. Ezt éppen az utóbbi száz évben kérdőjelezték meg a csőlátás szellemében: „Valamit félreérthettek a derék görögök”. Pedig nem! Az ókori görögök nagyon is jól láttak! Éppen hogy a huszadik században a túlhajtott specializációból eredő csőlátás miatt tragikusan összekeveredtek és félreecsúsztak a dolgok. Új Babel felé tartunk.

Azt mondják, az élővilágban fenn kell tartani a sokféleséget, a sokszínűséget. Hozzáteszem, az emberi világra még sokkal inkább ezt kell tenünk. Azaz meg kell őriznünk az egyes nyelveket és kultúrákat. Különösen az olyan ősi, csodálatos és hatalmas kultúrát, amilyen a magyar.

Néhány megjegyzés:

I. Újsághír (90-es évek): *Menekültek kisgyermekei örömmel, könnyedén tanulták és akcentus nélkül beszélték a magyart, bárhonnan származtak is.*

Ez is annak a jele, hogy a magyar természetes nyelv.

II. Valahányszor a pápa minden nyelven elmondja üzenetét, a kommentátorok mindig megjegyzik, hogy milyen nehéz volt elmondania magyarul. Nos, ez egy butaság, mivel a magyar kerüli leginkább a nehezen kiejthető hangtorlódásokat és a magyar törekszik legjobban a harmonikus folyamatosságra, egyenletes tagoltságra. (ld. pl. hangugratás, szótagolás)

III. A magyar nyelv gyökerei szinte minden nyelvben (kínai, perzsa, szanszkrit, hellén, latin stb. és az összes európai nyelv) megtalálhatók, méghozzá tetemes mennyiségben. Ez az oka annak, hogy a sok nyelvet beszélők döntő többsége magyar anyanyelvű, de aki nem, az is tud magyarul. Ezt már a XIX. sz. közepén Czuczorék idejében észrevették, csak okát nem tudták. Pontosabban más okot feltételeztek. Nevezetesen, a magyar önhangzók és mássalhangzók magas számát. S ez az oka annak – tetszőleges strukturált bővíthetősége és megjegyezhetősége mellett –, hogy a magyar lenne a legalkalmasabb világnyelvnek. Az eredmény szempontjából teljesen mindegy, hogy őseinktől vették-e át vagy őseink vették át onnan amerre jártak. Mellesleg sokkal valószínűbb, hogy őseinktől vették át, hiszen gyökökről, gyökszavakról van szó és nem később is használt kifejtett kínai, perzsa, szanszkrit, görög, latin, stb. szavakról. Minden jel arra mutat, hogy a magyarban rejlő két nyelv egyike a Kárpát-medencében élő őstelepes népé, másika pedig a több hullámban érkező hunféle és hun rokon népeké.

IV. A magyart nem kell alkalmassá tenni sem az orvosi, sem más tudományok számára, ugyanis erre alkalmas. Sőt, igazán a magyar alkalmas, vagyis a legalkalmasabb. Gondoljuk csak meg, az összes „művelt” nyelv csak a görögből és latinból tudta szókincsét kellő mértékben kibővíteni a tudományok számára. A XIX. században minden elemnek, sőt a vegyületeknek is magyar neve volt. S minden növénynek, állatnak is. De még a testrészeknek is. Az angolnak pl. egyáltalán nincs saját elnevezése az elemekre és a vegyületekre. Ugyanez a helyzet a növények és állatok „tudományos” elnevezéseinél is. Csak a görögből és a latinból véve tudták leírni és rendszerezni az élővilágot. Ismerek egy orvosprofesszort, akinek az a véleménye, hogy magyarul kellene írni az orvosi szakszövegeket. Más kérdés, hogy a XX. sz. ele-

jétől kezdve szándékosan kigyomlázták a tudományos nyelvből a magyar elnevezéseket. Azért a magyar a legalkalmasabb, mert csakis és kizárólag a magyarban áll fenn az alábbi két dolog mindegyike:

- Korlátlan mennyiségű szót lehet benne alkotni;
- Szerkezete lehetővé is teszi nagymennyiségű szó megjegyzését és előhívását.

Bugát és Toldy nem eléggé és nem igazán tettek jót (pontosabban tetteik minősítése hamis), a korabeli nyelvészek meg pláne nem. Ugyanis, a magyart nem „alkalmassá tenni” kellett volna, hanem felhasználni, kiváló tulajdonságait felismerni és arra támaszkodni. Ahogy a franciák sem szégyelltek visszanyúlni és méríteni a rendkívül gazdag óprovanszi népnyelvből és más saját népnyelvékből. Enélkül a francia egy parasztlatin (*lingua latina rustica*) maradt volna.

A magyarban bárki bármikor képezhet szavakat. Ezt tette a köznép is évszázadok, évezredek alatt. Méghozzá elképesztő mennyiségben. Tekintsünk a tájszótárakba vagy nézzük meg Arany János szókincsét. Ő szinte teljes egészében a népnyelvet használta. Aki ezt teszi, az nem feltalál, nem kitalál, hanem használja a nyelvet! Azaz a szóképzés, a szóalkotás nem „alkalmassá tevés”. Éppen fordítva! A magyar alkalmas arra, hogy benne új szavakat hozzunk létre, méghozzá oly módon, hogy az szervesen illeszkedik, kötődik a nyelv szövetébe.

Mellesleg, mindig csak az egyéneket emlegetjük. Hogy milyen nagy volt Kodály, aki összegyűjtötte. Akik megalkották – a közös alkotókról, össznépi alkotókról soha nem esik szó! Arról, hogy milyen nagyok voltak őseink, akik ilyen csodálatos zenéket, dalokat, meséket alkottak! S micsoda zseniális nyelvet! S ez se Kazinczy érdeme.

Valamelyik cseh mondta, hogy a magyaroknak örögi nyelvük van. Nos, a nagyságrendet majdnem eltalálta. A Magyar nyelv hosszú aranykorokkal tűzdelt sok ezer év alatt természetes úton, módon sarjadt és nőtt, azaz a természetből, a Természetistentől, őseink istenétől ered.

V. A számítógépek világában az ékezet nem jelent semmilyen akadályt, hiszen nem kézzel tesszük ki az ékezetet. Ha az angol 26 karaktere helyett a magyarban használt 35 karaktert használjuk ez a karakterkódolás és megjelenítés számára nem je-

lent semmilyen nehézséget, vagy lassulást. A magyar szavak, kifejezések, mondatok tömörsége miatt inkább célszerűséget és gyorsulást jelent. (Nagyon ajánlom figyelmükbe Magyar Adorján: A magyar nyelv c. írását, amely rendkívül meglepő tények és összefüggések sokaságát villantja fel, mindössze 25 oldalon.) Csak egyet innen: Az Osztrák-Magyar Monarchia követségein a német volt a hivatalos nyelv, de szükség esetén a magyart is használhatták. Rájöttek, hogy a távoli országokban lévő követségeiknek küldött sürgönyöket jobb magyarul leadni, mivel ennek tömörsége miatt az jelentős pénzmegtakarítást eredményez.

VI. A TESZ-szótár többször is arról beszél, hogy ezt vagy azt a szót Kazinczy terjesztette el. Nos,

1. A magyar nyelvű elemi iskolát csak 1868-tól tették kötelezővé. A latin betűs olvasás- és írástudatlanság szinte általános volt Kazinczy (1759-1831) idejében.
2. Épp azért tudott a nyelv fennmaradni, mert a földműves nép ezer dolga mellett nem volt ideje – az előbbi miatt módja sem – megtudni, hogy „ő tulajdonképpen rosszul tudja”. S, hogy az íróasztal mellettiek „tudják jól”. Szerencsére a paraszt úgy adta tovább fiának, ahogy az édesanyjától, édesapjától hallotta.

Egész egyszerűen nem tudta, nem tudhatta Kazinczy elterjeszteni a nyomorgatott, elfoglalt parasztság körében. Ugyanis könyv, újság (röpülő lap, futó könyv – „king pao”) csak igen kevés volt Kazinczy idejében. Az első magyar nyelvű újság a Magyar Hírmondó 1780. jan. 1-én jelent meg. 1800-ig csak néhány újságot alapítottak, s közülük csak kettő lépett be a XIX. századba! Azaz, Kazinczy idejében lényegében még nem létezett tömegkommunikáció. Írásait csak írotársai és a nemesség ez iránt érdeklődő része olvasta, olvashatta.

Adalékul Kazinczyhoz a Révai-lexikonból: *Reformjában volt egyoldalúság és túlzás: ... nyelvben és stílusban sok idegenszerűséget honosított meg; nem becsülte meg eléggé a régi magyar hagyományokat; lenézte költészetünk népies elemeit. E túlzások ellen már életében föltámadt a reakció, s későbbi nagy íróink szerencsés tapintata következtében Kazinczy reformmozgalmának*

káros hatását mind teljesebben kiküszöbölte – az eredeti szövegben: „kiforrtá” – *az irodalom;*

VII. Mátyás király rövid idejét leszámítva hol a latin, hol a német volt a hivatalos nyelv a régi Magyarországon. Az 1840. május 13-án befejeződött országgyűlés tette a magyar nyelvet az országgyűlés, a helytartótanács és az udvari kamara hivatalos nyelvévé. Lényegében a magyar Magyarországon csak 1840 óta hivatalos nyelv! Tehát nem mese a magyar nyelv 800 éven át történő elnyomtatása! S az sem mese, hogy túlnyomórészt szájhagyomány útján, apáról fiúra őrizték meg. Ld. még a VI. megjegyzést. Nagyszerű tulajdonságai miatt 800 év alatt sem volt képes kiszorítani a latin és a német. Az orosz sem tudta. Az angol meg pláne nem képes erre, bármennyire is erőltetik.

Teljesen fölösleges, hogy a cégeknél mindenki tudjon angolul. Még a külföldi tulajdonban

lévőknél sem. A külföldi vezetőkkel a beosztottak közvetlenül nem érintkeznek.

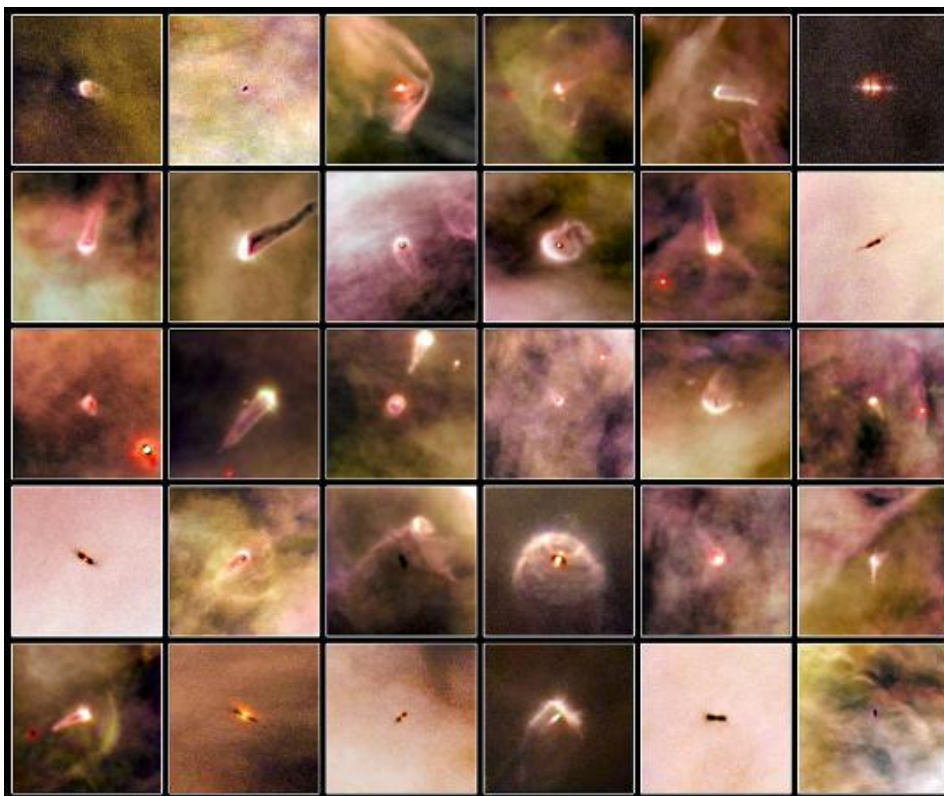
Ráadásul mindenütt (külföldön is) aránytalanul, sőt szerfölött túlméretezett, túllihegett a külkeresedés, a külgazdaság szerepe, amely a társadalmi és természeti katasztrófák miatt sokáig nem tartható.

VIII. Egy jellemző példa nyelvi logikai fák hasonlóságára a szek-szeg, szak-szek, stb. rokonság

Ebből ered a latin seco (szeg, metsz, stb.), segmentum (szegmény, szelet, szegés; szegély, szakasz, stb.), a szanszkrit szagh (szeg, szel, vág), a szakóca, a szekerce, stb., stb. (A latinba az etruszkok révén, a szanszkritba a fehér hunok révén kerültek ősmagyar gyökök.)

Születőben lévő bolygórendszerek az Orion-ködben

Harminc darab, eddig nem publikált felvétel látott napvilágot a Hubble űrteleszkóp egyik leghosszabb, az Orion-köd protoplanetáris korongjait, azaz bolygórendszer-kezdeményeit vizsgáló programjából

Az Orion-ködben eddig azonosított 42 protoplid közül harmincnek a látható tartománybeli, mostanáig nem publikált képét tartalmazza a protoplanetáris korongok új atlasza.